

TUDOREL POPA

(Teatrul Mic)

1. Nu e un secret, deci nici o divulgare. În schimb e o promisiune, pe care sperăm să o respectăm mai mult decît în stagiunea trecută („cine nu muncește... nu modifică!“).

Enumerare: în deschidere, Dansul Sergen-
tului Musgrave de J. Arden și spectacolul-
coupé (în trei) Treziți-vă în fiecare dimi-
neață de T. Mazilu. Sint și finite — ca re-
petiții. Apoi trei piese, cu distribuțiile deja
afișate: Shakespeare — Zadarnicele chinuri
ale dragostei, Gibson — Fata care a făcut
o minune și Sardou — Soția și vulpoiul (Nos
intîmes).

În partea a doua a stagiunii: Sofocle —
Antigona, Cehov — Trei surori (sau even-
tual Unchiul Vania), Brecht — Jungla ora-
șelor, G. M. Zamfirescu — Sam și încă o
piesă românească pe care o așteptăm să iasă
rumenă din cuptor. Dar nu-i cunoaștem deo-
camdată autorul.

2. Zic bun! Nu foarte bun, și cu atît mai
puțin perfect, fiindcă termenul e asociat cu
„trecut“, deci imuabil. Adică las loc și lui
perfectibil care ține de viitor. N-am prea
văzut teatru care să-și fi respectat progra-
mul anunțat. Și asta nu neapărat dintr-o
supraapreciere a posibilităților sale sau ca
un van fla-fla. Niciun ordinator n-o să pre-
vadă vreodată ce trebuie să joci și cum o
să evolueze gustul publicului, ce se va scrie,
în ce cantitate și cu ce calitate, ce pondere
artistică va avea colectivul teatrului tău, sau
cum i se va schimba vadul, în funcție de
deplasările unui mare oraș în construcție. Cu
aceasta, am intrat — în fond — și în punctul

3. E greu să-ți faci un repertoriu care să
„prindă“ oriunde și pe oricine. Nu vreau să
dau exemple, dar mi s-a întîmplat — și nu
arareori — să joc, în deplasare, spectacole

de dramă, transformate de reacția publicului
în comedii, și invers. Cred că e mai ușor
să-ți formezi un public fidel, căruia să-i ră-
mii fidel. Public deschis, nu castă. În așa
fel ca binele, adevărul și frumosul să devină
obiect de schimb curent.

4. Socot că alcătuirea unui repertoriu este
— nu în timp, ci în opțiune — mai grea
decît realizarea lui. Factorii de care trebuie
să ții seama sînt și mulți, și contradictorii.
La noi la teatru, după multă cugetare și
cumpănire, cred că — cel puțin din punctul
de vedere al utilizării și servirii colectivului
— s-a ajuns la o soluție rațională. Dar ru-
găm publicul să vadă aceasta pe scenă.

5. În prima parte a stagiunii nu am un
rol de ponderea, să zic, a lui Solomon din
Prețul lui Miller. Dar voi juca și în Shake-
speare și în Sardou, roluri interesante,
chiar foarte interesante. Paginile din piesa
Prețul se împart la patru personaje. Cele din
Shakespeare la 18, cu întinderi aproximativ
egale între ele. Așa că — în loc să examinez
suprafața rolurilor mele viitoare — am să
mă căznesc să le sondez.